

Τα τελευταία χρόνια ο Ελληνικός Λαός αισθάνεται να βαδίζει σε κινούμενη άμμο. Από τη μια μέρα στην άλλη, οι βεβαιότητές του κλονίστηκαν, τα θεωρούμενα ως ατράνταχτα δεδομένα ανατράπηκαν, αξίες, θεσμοί, πρότυπα και πρόσωπα βυθίστηκαν στο σκοτάδι της ανυποληψίας και της απαξίωσης, το αύριο φαντάζει αρνητικά απροσδιόριστο, το μέλλον των παιδιών του ζοφερό.

Έπαψε να πιστεύει, να στηρίζεται και να ελπίζει σε κάτι... Και από το γνωστό απόφθεγμα του ανήσυχου Κρητικού συγγραφέα “δεν πιστεύω τίποτα, δεν ελπίζω τίποτα, δεν φοβάμαι τίποτα-είμαι ελεύθερος”, που τόσο αρέσκονται οι Νεοέλληνες να επικαλούνται, έμεινε ο φόβος!

Ίσως, σ' αυτό να λάθεψε ο Καζαντζάκης.... Όποιος δεν πιστεύει και δεν ελπίζει σε τίποτα, φοβάται τα πάντα, και γι' αυτό δεν είναι ελεύθερος, δεν μπορεί να είναι ελεύθερος και δημιουργικός, αν δεν έχει ένα σταθερό σημείο αναφοράς, επί του οποίου να στηριχθεί και προς το οποίο αποβλέποντας να ενεργοποιηθεί και να κινήσει τον κόσμο ολόκληρο!

«Δος μοι πα στω και ταν γαν κινήσω», δώσε μου τόπο να σταθώ και θα κινήσω τη γη, ισχυριζόταν, όχι χωρίς λόγο, ο Αρχιμήδης. Η φυσική αργότερα μας δίδαξε ότι δεν μπορείς να αλλάξεις την κινητική κατάσταση ενός συστήματος παρά μόνο με ενέργειες ή παρεμβάσεις που προέρχονται έξω από το σύστημα. Τηρουμένων των αναλογιών, κάτι ανάλογο μπορεί να φαντασθεί κανείς και για τη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα.

Όλοι συμφωνούμε ότι το μέχρι προ τινος ισχύον κοινωνικό-πολιτικό-οικονομικό και πνευματικό σύστημα πρέπει να κινηθεί, να αλλάξει.

Αποτελεί όρο επιβίωσης του Ελληνικού Κράτους, απαραίτητη προϋπόθεση για την έξοδό του από τα πολλαπλά αδιέξοδα, που όλοι αναγνωρίζουν, όλοι συνιστούν και περιγράφουν, αλλά, ακόμα παραμένει ζητούμενο...

Παραμένει ζητούμενο, γιατί ακριβώς, δεν έχουμε, ή μάλλον δεν θέλουμε ή δεν μπορούμε-ακόμα, τουλάχιστον-να αναζητήσουμε και να βρούμε το σταθερό εκείνο τόπο, έξω και πέρα από τις καθημερινές μας ενασχολήσεις, δυσκολίες, αγωνίες και ιδιοτέλειες!

Και όχι αδικαιολόγητα!

Πού να πατήσει κανείς σταθερά για να προχωρήσει παραπέρα; Από πού να πιαστεί, ώστε να μην λερωθεί; Με ποιους να συμμαχήσει, ώστε να μην τον εξαπατήσουν; Πώς να κρατήσει την οργή του βλέποντας τη χρεοκοπία του στοχασμού, τους αυτόχειρες της ποίησης, τους άστεγους των ιδεών και τους άνεργους των οραμάτων να κυριαρχούν;

Όπως, μάλιστα, έγραψε πρόσφατα ένας οξυδερκής παρατηρητής «δεν έχουν τις κεραίες και την ευαισθησία να νιώσουν στην ψυχή τους πόσο αφόρητο είναι για τον Έλληνα να ντρέπεται για την πατρίδα του, πόσο βασανιστικά λαχταράει

συλλογική αξιοπρέπεια, τεκμηριωμένη περηφάνια».

Εκείνο ακριβώς, που χρειαζόμαστε σήμερα, “μην έχοντας πιο κάτω άλλο σκαλί να κατρακυλήσουμε πιο βαθιά στου κακού τη σκάλα” είναι μια υπερκόσμια έμπνευση, ένα “εξωγήινο” έρεισμα, που θα μας δώσει “τα φτερά, τα πρωτινά μας τα μεγάλα”!

Στο έργο «Ρόσμερσχολμ» του Νορβηγού Ερρίκου Ίψεν ο πρωταγωνιστής ρωτάει τον εξουθενωμένο γέρο-Βρέντελ: «Μήπως θα μπορούσα να σε βοηθήσω»; Και απαντά ο Βρέντελ: «Αν μπορούσες να μου διαθέσεις ένα ιδανικό η ένα ζευγάρι μεταχειρισμένα ιδανικά, θα έκανες καλή πράξη».

Ένα ζευγάρι ιδανικά, έστω και ελαφρώς μεταχειρισμένα, χρειαζόμαστε, κυρίως για να τα προσφέρουμε στους νέους ανθρώπους, στα παιδιά μας. Σε αυτούς που έρχονται με νεανική ορμή, αλλά με ψαλιδισμένα φτερά, και αναζητούν μέσα από τις σκόρπιες λέξεις μας την απάντηση για το τι είναι θεμιτό και τι αθέμιτο. Τι είναι ηθικό και τι ανήθικο ... Αναζητούμε απεγνωσμένα ένα ζευγάρι ιδανικά, έστω και μεταχειρισμένα, για να τα δωρίσουμε στο μέλλον.

Φτάσαμε στο σημείο, λοιπόν, να ζητιανεύουμε “δύο μεταχειρισμένα ιδανικά”, όχι μόνο και τόσο επειδή ξεχάσαμε απλά ορισμένες αξίες, αλλά γιατί εγκαταλείψαμε Εκείνον, που είναι η Αυταξία, η Ζωή και η Αλήθεια.

Το καλό, το ηθικό και το ενάρετο δεν κυκλοφορούν σε αφηρημένη μορφή. Και οι πιο δυνατές αλήθειες χάνουν την αξία τους, όταν δεν υπάρχει εκείνος που τις ενσαρκώνει στο πρόσωπό του, που δεν είναι άλλος από το Θεό.

Και είναι ιστορικά θεμελιωμένο ότι η πίστη στο Θεό αποτελεί τον εκ των ων ουκ άνευ συνεκτικό δεσμό μιας κοινωνίας, που ενώνει, εμψυχώνει και στηρίζει τα μέλη της.

Στην αρχαία Ελλάδα, κάθε πόλη-Κράτος συσπειρωνόταν γύρω από τον δικό της ήρωα, ημίθεο ή θεό και η κοινή λατρεία προς αυτόν αποτελούσε ορατό σημάδι συνοχής. Ας μή μας διαφεύγει, μάλιστα, ότι όποιος δεν πίστευε στους θεούς, που πιστεύει η πόλη εθεωρείτο εχθρός της πόλης, επί ποινή εξορίας ή θανάτου, όπως συνέβη με το Σωκράτη...

Ο Μέγας Κωνσταντίνος θεωρείται, εκτός των άλλων, και οξυδερκής πολιτικός, καθώς συνειδητοποίησε ότι η ύπαρξη και η συνέχεια της διασπασμένης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας εξαρτάται από το αν θα υπάρξει ένα κοινό ενοποιητικό στοιχείο, μεταξύ όλων των εθνών της Αυτοκρατορίας, το οποίο δεν ήταν άλλο από την πίστη στο Χριστό!

Αλλά και το αναγεννημένο Ελληνικό Κράτος, κριτήριο Ελληνισμού θεώρησε την πίστη στο Χριστό.

Ειδικότερα, στο πρώτο Σύνταγμα της Επιδάουρου, του 1822, ορίζεται ότι “Όσοι

αυτόχθονες κάτοικοι της Επικράτειας της Ελλάδος πιστεύουν εις Χριστόν, εισίν Έλληνες και απολαμβάνουν άνευ τινός διαφοράς όλων των πολιτικών δικαιωμάτων", πρόβλεψη, που επαναλαμβάνεται και στο άρθρο 13α του Συντάγματος του 1832, το οποίο στο άρθρο 13α αναφέρει ότι "Έλληνες εισί όσοι αυτόχθονες της Ελληνικής Επικράτειας πιστεύουν εις Χριστόν"!

Και εμείς, σήμερα, κάνουμε τα πάντα, ακόμα και τούτη την ύστατη στιγμή, για να διώξουμε από τη ζωή και την Παιδεία μας το Χριστό!

Δυστυχώς, φαίνεται ότι οι σύγχρονοι Έλληνες προτιμούν την άλλη, πιο γνωστή ρήση του Αρχιμήδη: «Μη μου τους κύκλους τάραττε!».

**† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'**

**(Περιοδικό "ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ", τ. 73, Νοέμβριος 2014)**